

Visitekaartje

'Elke dag hoor ik zesduizend meisjes huilen'

Als of er vuur vanuit mijn vagina tot in mijn oven brandde'. Dertien jaar was Soraya Miro (38) toen ze werd besneden. 'De pijn is onbeschrijfelijk en onvergeetlijkbaar met andere vormen van pijn. Je voelt je zoals een gell; zich moet voelen als die wordt geslacht.' Miro is een van de hoofdbeelden van campagne tegen vrouwenbesnijdenis en maakte in 1994 naam met *Five Eyes*, een documentaire waarin vrouwenbesnijdenis aan de kaak wordt gesteld.

'Ik was bij bewustzijn toen ik de besnijdenishandeling onderging. De plaatselijke verdooving die de dokter me toedeede, verzachtte de lichamelijke pijn nauwelijks. Ook mentaal is de pijn ondraaglijk. De gelachte "ik heb een mooi lichaam, maar er zit iets kwads in me" maakt zich meester van je. En omdat de man vindt dat hij verantwoordelijkheid moet afleggen aan God, ziet hij het als zijn taak dat kwad weg te nemen.'

De Somalische Soraya Miro was eind april in Nederland. In De Rode Hoed te Amsterdam kreeg ze 20 duizend handtekeningen aangeboden van de World Population Foundation en de Nederlandse Bond van Plan-

vrouwen besneden, iedere dag volgen zesduizend nieuwe slachtoffers. Die hoor ik elke dag huilen. Ik zal niet rusten voordat dit eindigt.'

Soraya Miro: 'Ik zal niet rusten voordat dit eindigt'

atieduistvrouwen. 100 als steunbetuiging aan Miro's strijd tegen vrouwenbesnijdenis. Ze reisde de hele wereld af om lezingen te geven en dat doet ze met altijd voor het grootste publiek. Ze was onder meer gast van de Verenigde Naties en de Wereldgezondheidsorganisatie. Na *Five Eyes* volgden nog enkele documentaires en nu werkt ze aan een film over haar leven die *I Do Not*. Mijn strijd is nog lang niet gestreden. Wereldwijd zijn er 130 miljoen

in 1980 verliet Miro haar vaderland om Franse literatuur en politieke wetenschappen te gaan studeren in Grenoble. Ook in Frankrijk bleef mijn genitale verminking me niet te spelen. Vanaf mijn twintigste ben ik maar een plastisch chirurg geweest. Niet omdat ik ongelukkig was met mijn innerlijk, maar om mijn vagina te laten behandelen. Het dichtgeknalde stuk is opengemaakt en ik werd besneden van wat ik als een minne zag. (So-

renden maakte de gynaecoloog mijn geslachtsdeel weer tot een mooi lichaamsdeel. Dankzij die behandeling kon ik me weer vrouw voelen en, ook niet onbelangrijk: ik kon weer pijnloos plassen.' De behandeling nam twee jaar in beslag. Halverwege ging ze ook een seks-therapeutische bezoeken. 'Ik voelde me verloren, wist niet hoe ik met mijn lichaam om moest gaan of hoe ik mezelf aan kon raken.'

Na de afronding van haar studies besloot ze in Amerika te gaan wonen en daar een documentaire te maken om wereldwijd het fenomeen vrouwenbesnijdenis aan de kaak te stellen. Haar familie reageerde woedend. Als ik dat zou doen, was ik geen familie meer. Ze schaamden zich voor me. Hier hoorde een vrouw helemaal niet over te spreken, laat staan er een film over te maken. Het ging tegen de Somalische maatschappij en onze cultuur in. Ik ging toch en vond woonruimte in Los Angeles. Dat is nu al zestien jaar mijn thuisbasis.'

De besnijdenis heeft tot op de dag van vandaag invloed op haar manier van leven. Miro is nog steeds een vrijgezelle vrouw. 'Toen ik naar de Verenigde Staten vertrok, koos ik er bewust voor alleen te blijven. Ik had tijd nodig om mezelf te vinden en te analyseren hoe ik vrouw kon zijn. Ik wilde gelukkig worden met mezelf. Ik vond dat ik eerst mijn seksualiteit moest ontdekken, voordat ik me aan iemand kon geven. Nu ben ik gelukkig en er gebeurt niets. Ik ben klaar voor een relatie met een man.'

Byronnaal Koppelaar